

Julie Cohen

Louis & Louise

De Fontein

1

Papa's kleine meisje

1978

Louise Dawn Alder werd geboren op 8 september 1978, als dochter van Peggy en Irving Alder, in Casablanca, Maine.

Peggy was twee weken over de uitgerekende datum en het was warm. Augustus wilde maar niet plaatsmaken voor de herfst; de bladeren waren nog niet aan het verkleuren en het gras was kaal en geel. Peggy schommelde door hun huis, zwetend in haar positiejurk, en dronk het ene glas ijskoude citroenthee na het andere, ondertussen haar buik stotend tegen hoeken van meubels en deurposten.

‘Ik ben er klaar mee,’ kreunde ze aan de telefoon tegen haar beste vriendin, Mary Phelps, die zes maanden daarvoor een twee-eiige tweeling had gebaard.

‘Je weet niet wat je zegt,’ zei Mary. Op de achtergrond klonk gehuil, van Allie dan wel van Benny. ‘Hou die baby maar zo lang mogelijk binnen. Zolang ze er nog niet zijn kun je tenminste slápen.’

Maar Peggy kon niet slapen. Ze stond om het uur op om te plassen en als ze in bed lag, en Irving rustig naast haar lag te ademen, had ze het te warm en kon haar vermoeide hoofd niet stoppen met

tobben. Hadden ze het wiegje wel goed in elkaar gezet? Wat als ze een verschrikkelijke moeder bleek te zijn? Had ze wel de juiste spullen in haar weekendtas gepakt? Wat als er iets heel erg mis was met de baby?

‘De pijn maakt me niet eens meer uit,’ zei ze tegen Mary.

‘Dat komt vanzelf,’ beloofde Mary. ‘Ik zou maar om alle pijnstillers vragen die ze voor je hebben.’

Peggy wist dat een van de dingen waar Mary het meest spijt van had, wat betreft de hele geboorte, het feit was dat Benny te snel was gekomen om überhaupt nog iets van pijnstilling te kunnen krijgen, en hoewel Allie pas een uur later kwam, vond de dokter dat Mary het met de eerste baby zo goed had gedaan dat ze voor de tweede ook niets nodig had.

‘Ik maak me zorgen,’ fluisterde ze, ook al was Irving op zijn werk en was er verder niemand in de buurt die haar kon horen. Ze wond het telefoonsnoer strak om haar vingers. ‘Wat als het nog niet geboren is omdat er iets mis is?’

‘Schopt het?’ Ze onderbrak zichzelf. ‘Kom op, Allie, nou is het genoeg. Je zuigt me helemaal leeg, laat eens wat over voor je broer.’

‘Ja.’ Maar hoe lang was het eigenlijk geleden sinds het laatste schopje? Het was zo normaal geworden, dat gebeuk vanbinnen, dat Peggy het nauwelijks meer opmerkte, behalve als een klein voetje achter een rib bleef haken, en ze naar adem moest happen van pijn. Ze legde haar hand op haar gezwollen buik en werd beloond met een bonk.

‘Ja, net,’ zei ze opgelucht.

‘Nou, dan is er niks aan de hand. Ik durf te wedden dat het een meisje is.’

‘Volgens mij is het een jongen.’

‘Nee-nee. Jongens doen wat er van hen wordt verwacht. Kijk maar naar die kleine Benny, die braverik. Terwijl zijn zusje krampjes heeft, en luieruitslag, en ze drinkt onophoudelijk – nu is je broertje aan de beurt, kleine schrokop.’

Peggy hoorde het allemaal meer dan opgelucht aan. Naast alle

angsten die ze 's nachts nooit onder woorden bracht, was er nog een angst die nergens op sloeg: wat als ze zichzelf niet meer was als de baby er was? Alsof ze haar eigen persoonlijkheid zou verliezen als ze gebaard had, alsof het voeden van een kind haar eigen gedachten en emoties zou doen opdrogen.

Maar Mary was altijd al zo geweest. Sarcastisch, stoer, en daaronder ongelofelijk zorgzaam. Met de komst van de tweeling was ze alleen nog maar meer zichzelf geworden, niet minder.

'Ik denk steeds dat Irving de auto eerder naar de garage had moeten brengen. Hij heeft maanden geleden al afgesproken dat die morgen een beurt zou krijgen, omdat hij dacht dat de baby er dan allang zou zijn, maar hij is er nog niet, en wat nu als hij komt terwijl de auto nog bij de garage is? Hoe kom ik dan in het ziekenhuis?'

'Dan breng ik je wel,' zei Mary, zo snel dat ze er niet eens over nagedacht kon hebben.

'Maar jij hebt Ben en Allie.'

'Die passen er ook wel bij. En trouwens, Donnie zal toch een keer moeten leren om voor ze te zorgen. Hij is hun vader en hij steekt geen poot uit. Gok eens hoeveel luiers hij de afgelopen zes maanden heeft verschoond? Nul, om precies te zijn. Ondertussen zit ik elke dag tot mijn ellebogen in de poep. Ik droom er zelfs van, als ik eindelijk een keertje slaap. En als ik al niet droom over baby-poep, dan droom ik wel van een martini. Gin en vermout met ijs, en een schijfje citroen. Weet je nog dat we dat altijd maakten?'

Aan de andere kant van de lijn hoort Peggy een aansteker klikken en Mary's ferme trek aan haar sigaret. Ze dacht aan de martini's van de zomer hiervoor, tijdens Mary's vrijgezellenfeestje aan Morocco Pond, en dat zij met zijn tweetjes chique drankjes klaarmaakten en probeerden om rookringen uit te blazen. Volwassen vrouwen, die zich wat ongemakkelijk als volwassen vrouwen probeerden te gedragen op de plek waar ze jong geweest waren.

En nu was Mary moeder en stond Peggy op het punt dat ook te worden. Peggy dacht aan ijskoude gin en citroenessence, liggend

op het strand, in hun bikini's, met een glas vol condens op hun platte buik dat koel aanvoelde op hun huid, allebei ademloos denkend aan hoe het zou zijn om te trouwen, met hun eigen huis en een echtgenoot. Het leek hun toen allemaal nog zo ongelofelijk interessant.

Ze wist ineens niet meer zo zeker of ze wel klaar was voor het volwassen leven.

Ze stond kreunend op van haar keukenstoel en liep naar het raam en schoof de gordijntjes van gebloemde katoen een stukje opzij die ze zelf had genaaid toen ze het huis pas hadden gekocht. Dat wil zeggen, toen Irvings ouders dat voor hen hadden gekocht. Ze hadden een grote achtertuin die Irving maaide en onkruidvrij hield. Hij had de plek waar hij een schommel wilde hebben al aangewezen.

Dit zou het eerste kleinkind in de familie worden. Irvings ouders, Vi en David, waren altijd afstandelijk geweest tegen Peggy toen ze verkering had met Irving – ze vonden hun zoon te goed voor haar – maar zodra ze getrouwd waren en zij en Irving de zwangerschap aankondigden, werden ze zo attent als je je maar kon wensen.

Irving vond het fantastisch dat hij vader werd. Hij had zich met hart en ziel op het idee gestort, kon zijn handen bijna niet van haar buik afhouden, en leek haar aantrekkelijker te vinden dan ooit. 'Ik vind je geweldig, zwanger,' fluisterde hij steeds. 'Ik wil dat je altijd zwanger bent.'

Maar Peggy vond het niet zo geweldig. De eerste drie maanden had ze voortdurend overgegeven, en daarna kreeg ze overal acne en deden haar borsten pijn, en vervolgens werd ze ongelofelijk dik, terwijl het zo warm was. Wat als ze besloot dat ze hierna geen kinderen meer wilde? Zou Irving dan nog wel van haar houden? Zou hij haar nog wel aantrekkelijk vinden, nadat deze was geboren?

Ze waren getrouwd omdat ze zwanger was. Ze waren het sowieso van plan, natuurlijk, maar vanwege haar zwangerschap kon Irving zich niet meer bedenken. Ze had het niet expres gedaan, maar... In april waren ze weggelopen naar Portland om in de stad

te trouwen en hadden een koude huwelijksreis van twee dagen aan de kust. Niet bepaald de grote katholieke bruiloft waar Peggy's moeder op had gerekend, of de enorme societybruiloft die Vi Alder voor zich had gezien.

'Mary,' begon ze aarzelend, niet eens zeker wat ze precies wilde vragen. Ze wist alleen dat Mary de enige was met wie ze kon praten, de enige die niet deed alsof het moederschap een eitje was. 'Denk jij weleens dat je liever –'

Ze voelde iets warms tussen haar benen gutsen, alsof ze in haar broek plaste. Toen Peggy omlaag keek, lag er vloeistof op de lino-leumvloer.

'Dat ik liever wat?' vroeg Mary aan de andere kant van de lijn.

'Ik geloof dat mijn vliezen net gebroken zijn.'

Een korte bijna-stilte terwijl er aan een sigaret werd getrokken en rook ingeademd werd, terwijl Peggy de telefoon met beide handen vastgreep en staaarde naar de steeds groter wordende plas. Heel even was ze volkomen vergeten wat ze ook weer moest doen, dat ze moest ophangen en Irving moest bellen, op de papierfabriek, zodat hij haar kon komen halen en naar het ziekenhuis zou brengen.

'Ik had het mis,' zei Mary uiteindelijk. 'Het is geen meisje, het is een jongen. Typisch iets voor een jongen om je in de rede te vallen net als het interessant wordt.'

Tegen het negentiende uur van de bevalling maakte het Peggy niets meer uit of ze nou wel of niet een goede moeder zou zijn. De gynaecoloog weigerde haar een ruggenprik te geven omdat dat volgens hem de weeën zou tegenhouden, en ze werd misselijk van het lachgas.

Ze lag plat op een tafel, haar benen in de beugels, haar vuisten gebald en kiezen op elkaar geklemd, haar haren drijfnaat van het zweet, en werd overvallen door de heftigste wee tot dat moment. De eerste paar uur was ze ondanks de pijn van de weeën en de verveling van het wachten tot er eens echt iets zou gaan gebeuren vreemd opgetogen geweest. Ze liep door de gangen van de kraam-

afdeling en luisterde naar de kreetjes van andere baby's en andere moeders. Irving mocht met haar meelopen, en hield haar hand vast.

Toen de weeën heviger werden, werd ze verplaatst naar een verloskamer en werd Irving verbannen naar de wachttruimte, waar hij kon gaan koffiedrinken en ijsberen. Tegen die tijd deed alles echt pijn, en was ze blij dat ze alleen was. Hij had zenuwachtig om haar heen gedard en geprobeerd om het haar zo gemakkelijk mogelijk te maken, en het was dodelijk vermoeiend om net te doen of ze niet zo kapot en bang was en zoveel pijn leed, voor hem. Dat was het punt waarop ze er helemaal klaar mee was, en ze wilde alleen nog maar in bed kruipen, onder koele lakens, en slapen, slapen en nog eens slapen, tot iemand haar zou wakken en haar een schoon, schattig aangekleed kindje in een fris, wit dekentje zou overhandigen.

Maar inmiddels dacht Peggy niet eens meer aan het punt waarop alles achter de rug zou zijn. De toekomst was opgehouden te bestaan. Zij, Peggy Grenier Alder, voormalig Miss Western Maine, was opgehouden te bestaan. Ze was niets meer dan een lichaam dat in tweeën gespleten werd in een wereld die bestond uit pijn en stank en persen. De woorden van de gynaecoloog en de zuster waren niet meer dan zoemgeluidjes in haar oren. Voor hetzelfde geld zat ze nu in een middeleeuwse hut, met haar enkels vastgebonden aan een martelrek, in plaats van in dit hightech ziekenhuis met haar voeten in de metalen beugels.

‘Daar komt het, ik zie het hoofdje!’ zei de zuster opgewonden, en Peggy dacht: de hemel zij dank. En toen dacht ze niets meer, want ze bevond zich in een wit met rode ruimte, ogen gesloten, persend.

‘We zijn er bijna,’ zei de gynaecoloog, die alleen nog voor het leuke stukje was komen opdagen. ‘Daar is je baby. Nog één keer persen, goed zo.’

‘Ik kan niet meer,’ kreunde Peggy, maar ze greep de hand van de zuster vast en perste toch. En toen voelde ze een wegglijpen, iets dat uit haar werd gehaald, en haar ogen schoten open.

‘Het is een meisje,’ zei de gynaecoloog.

‘Dat had ik je zo kunnen zeggen,’ zei de zuster. ‘Ze heeft je twee weken laten wachten, als een prinsesje.’

‘Altijd overal te laat,’ zei de gynaecoloog, ‘precies mijn vrouw.’

De baby begon te huilen.

‘Dat wordt oppassen geblazen, met deze,’ zei de zuster terwijl ze de baby oppakte en Peggy met een gretige blik toekeek. ‘Die gaat met je sollen.’

‘Ze gaat haar papa voor haar karretje spannen,’ zei de dokter, die al zijn aandacht bij de nageboorte had.

Peggy stak haar handen uit naar haar dochter en de baby werd in haar armen gelegd; en ondanks alle angst en pijn en zweet, was dit een moment dat ze zich de rest van haar leven zou herinneren. Dit piepkleine, opgekrulde rode wezentje, met spleetjes in plaats van ogen en klauwtjes in plaats van handen, een menselijke komma. Haar dochter.

Op dat moment was er niks of niemand waar ze ooit zoveel van had gehouden. Dit was een deel van haarzelf, een ander meisje, precies zoals zij, die op een dag haar armen, vermoeid en bezweet, zou uitsteken om haar eigen kind te verwelkomen.

Ze merkte nauwelijks dat de gynaecoloog vertrok en de zuster de boel aan kant maakte. Ze had het te druk met staren naar dit kleine wezentje. Tien nageltjes, stuk voor stuk vliedun. Oogjes compleet met wimpers. Ze hadden besloten om de baby Dawn te noemen als het een meisje was, Engels voor ‘dageraad’. Ze was immers het begin van hun nieuwe liefde. Maar op dat moment dacht Peggy helemaal niet aan een naam. Ze dacht: dit heb ik gemaakt. Dit kleine mensje.

En toen zei de zuster: ‘Ik ga papa even halen’, en Peggy was er weer helemaal bij.

‘Nog even niet,’ zei ze. ‘Ik wil niet dat hij me zo ziet. Ik zie er niet uit.’

‘Geloof me, hij zal alleen oog hebben voor papa’s kleine meisje.’

‘Kunt u me mijn make-uptasje even aangeven? Dat zit in mijn weekendtas. En mijn borstel.’

De zuster (kroeshaar in een knot, geen make-up, adertjes op haar wangen die Peggy eerst niet waren opgevallen, maar nu wel) rolde met haar ogen. Ze rommelde wat in de tas, viste Peggy's gebloemde make-uptasje en roze borstel eruit, en stak die naar Peggy uit, die haar handen vol had aan haar kind. De zuster, die duidelijk wel wat gewend was, nam de baby over en legde haar in het wiegje naast het bed terwijl Peggy haar spiegeltje openklapte en kon zien hoe vreselijk ze eruitzag. *Als je er zo uitziet, kom je nooit aan de man*, hoorde ze haar moeder zeggen.

Gelukkig had ze er handigheid in er het beste van te maken, want ze was al bijna een jaar elke ochtend eerder opgestaan dan Irving om zich op te maken in een zwak verlichte badkamer. Van haar haar viel niet veel meer te maken, maar ze borstelde de klitten eruit en haalde het uit haar gezicht, waarna ze snel wat poeder en rouge opdeed en wat mascara. Roze lippenstift en ze was een blozende kersverse moeder. Ze kon zo in een damestijdschrift. Of nou ja, ze kon ermee door.

'Oké,' zei ze. Ze trok het laken over haar benen. Haar buik was nauwelijks kleiner dan hij gisteren was geweest, maar dat zou Irving misschien niet opvallen.

Ze nam de baby weer in haar armen. Ze had Mary's tweeling al weleens vastgehad, maar haar eigen baby voelde toch anders. Toen Irving de kamer in kwam, keek ze hem glimlachend aan. Een moderne Madonna met kind.

Hij keek niet eens naar haar. Zijn blik was onmiddellijk gefixeerd op de baby. Hij liep snel de kamer door en vergaapte zich aan het kind.

Ineens zag Peggy de baby zoals een buitenstaander haar zou zien. Gerimpelde polsjes, een stomp neusje, nauwelijks haar dat op het hoofdje geplakt zat, een kromgetrokken roze wezentje. Het was lelijk, haar dochter was lelijk, en Peggy was lelijk. Dit meisjeskind had al haar schoonheid opgezogen, had sowieso alles uit haar gezogen, en op dat moment wist Peggy zeker dat Irving vol walging de kamer uit zou lopen en nooit meer terug zou komen.

‘Wat is ze mooi,’ zei Irving.

En zomaar ineens, met een heerlijk koele golf opluchting, zag Peggy dat hij gelijk had. De baby wás inderdaad mooi. Alle baby’s zagen er zo uit: samengeperst en rood. Zij had niks verkeerd gedaan.

‘Ze lijkt op jou,’ zei Irving.

‘Vind je?’ vroeg Peggy twijfelachtig. ‘Volgens mij lijkt ze niet echt op mij. Ze lijkt eerder op jou.’

‘Een beetje, misschien.’

Irving stak zijn handen uit om de baby over te nemen en Peggy gaf haar aan, en had het gevoel dat ze hem hiermee een enorm geschenk gaf. De baby lag nog niet in haar vaders armen of ze begon te kronkelen, kneep haar ogen half dicht en rimpelde haar zachte voorhoofd, en toen zag Peggy op wie ze leek.

‘Het schilderij,’ zei ze. En het was zo: op dat moment leek hun dochter, die nog geen uur oud was, precies op het portret van Louis Alder, Irvings illustere betovergrootvader – oprichter van de Casablanca Paper Company – dat boven aan de trap hing bij Irvings ouders thuis.

Irving barstte in lachen uit, waardoor de baby haar ogen wijder opende. ‘Louis! Inderdaad, ze lijkt op Louis Alder. Dat arme schaap.’ Hij bracht zijn dochter naar zijn gezicht en raakte haar aan met zijn neus. ‘Mijn kleine Lou.’

De baby maakte een piepend geluidje.

‘Ze kent haar papa,’ zei Peggy.

‘Papa’s kleine meisje,’ zei hij, en hij hield de baby in de kromming van zijn elleboog en wiegde haar. Het leek alsof hij hiervoor geboren was – in tegenstelling tot Peggy, die gelukkig was, maar zich ook behoorlijk ongemakkelijk voelde met haar baby in haar armen.

‘We zouden haar Lou kunnen noemen,’ zei Peggy.

‘Lou is toch geen naam voor een meisje.’

‘Maar Louise wel.’

‘We zouden toch Dawn doen, als het een meisje was?’

‘Louise Dawn.’

Irving keek op naar Peggy en zijn gezicht was een en al verwondering. ‘Pa zou daar, denk ik, wel heel blij mee zijn.’

Peggy hoorde ook wat hij er niet bij zei, wat misschien nooit bij hem op zou komen om te zeggen. Ze hoorde: *Mijn ouders hebben jou nooit gemogen en ze gaan heel verdrietig zijn dat je een meisje hebt gebaard dat de naam van de familie Alder niet kan voortzetten.* Ze hoorde Vi Alder, toen ze terugkwamen na hun huwelijk, nog als een boer met kiespijn zeggen: ‘Welkom in onze familie.’ Haar eigen moeder hoorde ze zeggen: ‘Je moet zorgen dat deze met je trouwt, want een kans als Irving Alder krijg je niet nog een keer. Hij is nu misschien nog niet rijk, maar dat wordt hij wel.’

‘Louise Dawn,’ zei Peggy. ‘Zeker weten.’

2

Mama's kleine jongen

1978

‘Hé, Irv, is die baby er nou al eens?’

Irving liep door de kantine en bleef even staan. Donnie Phelps, Mike Beaulieu, Ed Venskis en Brian Theriault zaten samen aan een tafel die bezaaid lag met broodzakjes en colablikjes. Heel even waande hij zich weer op Casablanca High School, een magere boekenwurm voor een tafel vol populaire gasten. Donnie, Mike en Brian hadden allemaal bij hem in de klas gezeten; Ed was twee jaar ouder. Er was een tijd dat hij hen voorbij geschoten was, hoofd omlaag, in de hoop dat ze hem niet zouden zien.

Inmiddels was alles anders, natuurlijk. Hij bleef staan en glimlachte. ‘Nog niet,’ zei hij tegen Donnie. ‘Peggy wordt er zo langzamerhand knettergek van.’

‘Wanneer had het er eigenlijk moeten zijn?’ vroeg Ed. Net als de andere drie droeg hij een geruit flanellen overhemd over een T-shirt, ook al was het buiten zevenentwintig graden. Alle vier hadden ze een honkbalpet op: Mike en Donnie eentje van de Red Sox, Brian eentje van de Casablanca Paper Company met de groene dennenboom uit het logo van CPC erop, en Ed had er eentje met de tekst ASK ME IF I GIVE A SHIT.

Aanstootgevende logo's waren tegen de regels van het bedrijf, maar technisch gezien leek niemand zich daar ooit aan te houden. Irving keek naar Eds kin in plaats van zijn pet en zei: 'Twee weken geleden. Ze begint echt last te krijgen van de hitte.'

'Jullie zullen wel tegen de muren op vliegen van al dat wachten,' zei Brian. 'Nat was met BJ een week over tijd, en toen ben ik zo-wat bij haar weggegaan, zo chagrijnig was ze. Ik moest op de bank slapen.'

'Je slaapt nog steeds op de bank,' zei Mike, en hij gaf hem een por met zijn elleboog. 'Nat trekt je gesnurk niet.'

'Jóúw vrouw heeft er anders geen bezwaar tegen.'

Irving stond er ongemakkelijk bij, met een half glimlachje. Hij was niet de baas van deze mannen; hij was niemands baas, tenminste, nog niet, al behandelden sommigen hem alsof hij dat wel was. Maar zij stonden achter de machines en hij zat op de afdeling Techniek. Toch was hij ook niet hun collega. Donnies vrouw, Mary, was Peggy's beste vriendin, dus hij zag Donnie vrij vaak buiten het werk om: op barbecues, dagjes aan Morocco Pond, en een keer, toen ze net verhuisd waren, tijdens een onfortuinlijk dinertje waarbij Peggy de ovenschotel had laten aanbranden en Mary te veel wijn had gedronken. Bij al deze gelegenheden kletsten de meisjes zoals ze al deden sinds hun vijfde, en stond Irving verlegen naast Donnie, ieder met een flesje Budweiser, op zoek naar een gespreksonderwerp. Zodra ze de Red Sox of de Patriots of de Celtics of de Bruins uit-ent-er-na hadden besproken, hadden ze elkaar verder niet veel te melden. Op school spraken ze elkaar nooit, dus ze hadden geen herinneringen om op terug te vallen. Op het werk gingen ze niet met dezelfde mensen om. Meestal zette Donnie uiteindelijk de tv aan.

Het zou een stuk gemakkelijker zijn als ze niet hoefden te doen alsof ze elkaar mochten, omwille van de meiden. Als Irving kon zeggen: 'Ik weet wel dat onze vrouwen elkaar leuk vinden, maar jij stond er ooit bij te kijken toen jouw vriendje Duane Roy me verrot sloeg omdat ik een bril droeg, en jij bent dat misschien vergeten, maar ik niet.'

Maar dat zou er bij Peggy niet ingaan. Peggy wilde dat iedereen elkaar aardig vond en dat ze allemaal vrienden waren. Dus las hij voor haar de sportsectie van de krant voor dit soort bijeenkomsten, zodat hij gespreksstof had.

Gelukkig had Donnie Irving op school nooit zelf lastiggevallen. Het boeide hem niet. Als Donnie al iets had gevoeld dan was het irritatie omdat hij liever naar zijn American-footballtraining wilde, maar moest wachten omdat zijn maat een nerd een lesje wilde leren.

Maar nu hadden ze tenminste iets gemeen. Ze zouden allebei vader zijn. Hun kinderen zouden samen opgroeien en met elkaar spelen. Irving vond Donnies tweeling leuk, Allison en Benedict, en al had hij hun vader niets te melden, met hen kon hij rustig uren onzin brabbelen.

Hoewel... Donnie leek zijn kinderen vooral veel te negeren, dus misschien zouden ze toch geen verhalen uitwisselen over eerste woordjes en tandjes krijgen.

De plastic trommel met de lunch die hij vanochtend had klaargemaakt voelde vettig aan. Donnie en co gebruikten kennelijk geen lunchtrommel; de troep op tafel bestond uit papieren zakjes en propen huishoudfolie. Irvings vader kwam altijd om twaalf uur thuis voor een fatsoenlijke warme lunch, nog steeds. 'Ik snap niet waarom Peggy niet voor je kookt,' zei Irvings moeder altijd, en dan antwoordde Irving steevast: 'O, ik vind het niet erg, een boterham. En trouwens, meestal werk ik tijdens de lunchpauze gewoon door.'

Had hij dat vandaag ook maar gedaan. Het was een stuk minder ongemakkelijk om te lunchen tussen berekeningen door, met een hand typend en met de boterham in de andere hand. Nu hij zo voor die mannen stond, had hij het gevoel dat hij met het Howdy Doody-trommeltje in handen stond dat hij op school altijd mee-sleepte.

'Maar goed,' zei hij, want hij vond het onbeleefd om zomaar door te lopen, 'vroeg of laat zal die baby hoe dan ook komen.'

'Ga zitten,' zei Donnie, en hij gebaarde met zijn hoofd naar een vrije stoel. 'Ik word er zenuwachtig van als je daar zo staat te staan.'